№ 157 (489) Rok III. Warszawa, 17 lipca 1922 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM SWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 200 za wiersz nonparelu. b) Instytucji i osób prywatnych 250 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 500 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy) o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 800 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 600 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 25 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37.
Telefon № 417-03.

Treść numeru 157-go.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Skarbu
z dnia 6 czerwca 1922 r.

o kompetencji władz skarbowych w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw.

Na zasadzie art. 13 i 15 ustawy z dnia 15 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Kompetencje Administracji podatków we Lwowie w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw przenosi się na izbę skarbową we Lwowie, kompetencję zaś izby skarbowej we Lwowie, jako władzy skarbowej II instancji w powyższych sprawach przenosi się na Ministra Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tymże dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu
Michalski.

USTAWA
z dnia 1 czerwca 1922 r.
o monopolu tytoniowym.
(Ciąg dalszy).

Gdy niedozwoloną uprawę tytoniu wykryto przed dokonaniem zbioru należy rośliny wyrwać z łodygą i korzeniami, a za podstawę wymiaru kary wziąć wartość szóstej części takiej samej wagi wysuszonego tytoniu po najwyższych przez zarząd monopolu płaconych cenach za krajowy tytoń. Wyjątek od tego przepisu ustanawia art. 24.

Gdy niedozwoloną uprawę tytoniu wykryto, zanim jeszcze nasienie tytoniowe zeszło, grzywnę wymierza się w myśl art. 22 ust. 2.

Art. 24. W wypadkach, gdy nie koncesjonowaną uprawę tytoniu wykryto, nim jeszcze liście tytoniowe osiągnęły przydatny do użytku stan dojrzałości — władze skarbowe mogą polecić plantatorowi ukończenie uprawy i dostawę tytoniu w myśl przepisów obowiązujących, jednak po cenie niższej w tym celu ustanowionej przez Ministra Skarbu.

W tym wypadku plantator, nie posiadający warunków, wymaganych do uzyskania koncesji, ulega karze grzywny 500.000 mk.

Art. 25. Uprawę tytoniu przez koncesjonowanego plantatora na innym gruncie, niż wymieniono w dokumencie koncesyjnym, uważa się jako nie koncesjonowaną uprawę (art. 22—24).

Art. 26. Plantator, winny niedozwolonego spożycia tytoniu, przez siebie wyprodukowanego, lub bezprawnego odstąpienia osobom trzecim —podlega karze grzywny do wysokości podwójnej wartości bezprawnie wyprodukowanego tytoniu (art. 23), lecz nie mniejszej od 5.000 mk.

Art. 27. Winny niedozwolonego odpłatnego odstąpienia lub nabycia surowego tytoniu ulega karze grzywny do wysokości 8-miokrotnej wartości tytoniu (art. 23), lecz nie mniejszej od 10,000 marek.

Art. 28. Niezależnie od kary, przepisanej w art. 26 i 27, orzec należy konfiskatę bezprawnie odstąpionego tytoniu (art. 46).

Art. 29. Plantator koncesjonowany, winny:

a) zatrzymania u siebie wyprodukowanego surowca tytoniowego lub jego części po oznaczonym terminie dostawy,
b) wywożenia go poza swą plantację, względnie magazyn (suszarnię) bez zezwolenia i kontroli organów nadzoru skarbowego,
c) zboczenia przy przywożeniu tytoniu z drogi, wytkniętej do miejsca dostawy,
d) niedoniesienia organom kontroli skarbowej o spostrzeżeniach ubytku lub zniszczenia roślin tytoniowych na swym gruncie, względnie w swym magazynie lub podczas transportu,
e) niestosowania się do postanowień instrukcji o uprawie tytoniu i do wydanych na jej podstawie poleceń organów kontroli skarbowej — ulega karze grzywny do 10.000 mk.

O ile naruszenie jednego z tych obowiązków miało na celu bezprawne spożycie lub odstąpienie tytoniu, to grzywnę wymierza się wedle przepisów art. 26, 27 i 28.

Art. 30. Winny naruszenia przepisów celnych w związku z przywozem, wywozem lub przewozem (tranzytem) tytoniu ulega niezależnie od kary, przepisanej w ustawach celnych, karze grzywny do sumy czterokrotnej należności monopolowej, którą Skarbowi odjęto, lub odjąć usiłowano, oraz konfiskacie tytoniu i wyrobów, stanowiących przedmiot wykroczenia.

Art. 31. Winny wytwarzania wyrobów tytoniowych bez zezwolenia władzy skarbowej ulega karze grzywny do sumy ośmiokrotnej wartości tych wyrobów oraz konfiskacie zarówno bezprawnie wytworzonych wyrobów tytoniowych, jak maszyn, narządzi i materjałów, przy których pomocy te wyroby wytworzono.

O ileby wyroby tytoniowe, bezprawnie wyprodukowane, przeznaczono do sprzedaży po pewnej oznaczonej cenie detalicznej, cenę tę przyjmuje się jako ich wartość, stanowiącą podstawę wymiaru grzywny.

Art. 32. Osoby, nie posiadające koncesji władzy skarbowej, winne sprzedaży wyrobów tytoniowych— ulegają karze grzywny do wysokości dwukrotnej przez nie żądanej ceny sprzedażnej sprzedanych lub do sprzedaży przygotowanych artykułów, lecz nie mniej od 2500 mk.

O ile sprzedaż obejmowała wyroby, nie dopuszczone do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej, grzywna może być podwyższona do pięciokrotnej przez nie żądanej sprzedażnej ceny artykułów, lecz nie mniej od 5.000 mk.

W obu wypadkach orzeka się prócz tego konfiskatę przedmiotu przedmiotu wykroczenia.

Art. 33. Koncesjonowany sprzedawca wyrobów tytuniowych, który
a) sprzedaje je po cenie wyższej, niż taryfowe.
b) zmniejsza ich ilość, wagę, lub zmienia ich jakość—ulega, niezależnie od odpowiedzialności karnej sądowej, karze grzywny do wysokości pocztwórnej różnicy pobranej wyższej ceny, względnie zmniejszonej wartości tych przedmiotów, lecz nie mniej od 5,000 mk. Nadto należy orzec w tych wypadkach utratę koncesji.

Za inne naruszenie obowiązku sprzedawcy, o ile sprawcy ich nie podlegają karom w myśl postanowień niniejszej ustawy, może być orzeczona kara grzywny do 10.000 mk. Oprócz tego można orzec utratę koncesji.

Art. 34. Winny nabycia wyrobów tytoniowych u osoby, nie posiadającej koncesji na sprzedaż, albo nabycia wyrobów, nie dopuszczonych do sprzedaży, ulega karze konfiskaty nabytych wyrobów, a w razie powtórzenia czynów prócz tego—grzywny do 10.000 mk.

Art. 35. Winny gromadzenia wyrobów tytoniowych ponad normę ustaloną przez Ministra Skarbu — ulega karze konfikaty zapasu, w razie zaś powtórzenia wykroczenia nadto—grzywny do 100.000 mk.

O ile gromadzenie zapasów miało na celu sprzedaż ich, winny ulega karze, ustanowionej za usiłowanie sprzedaży (art. 32).

(D. c. n.).

Zagrożony sobór.

Okręgowa dyrekcja robót publicznych m. st. Warszawy zwróciła się do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę z prośbą o zamknięcie b. soboru na Placu Saskim. Wystąpienie to jest rezultatem badań, jakie przeprowadziły komisje, powołane do wydania opinji o stanie, w jakim się znajduje gmach b. soboru. Między innemi stwierdzono, że pokrycie dachowe, jest w wielu miejscach zniszczone, a woda zalewa wewnętrzne części budowy. W głównych arkach i sklepieniach są rysy między lub więcej widoczne, z żelaznych ściągaczy jeden jest pęknięty, a inne w stanie silnego naprężenia. W wielu miejscach wewnętrzne tynki odpadają od murów, ozdoby architektoniczne na elewacji odpadają w szczególności nad pilastrami głównego portalu. Wskutek przesiąknięcia wilgocią, od wadliwego pokrycia dachów, części ścian, filarów i sklepień, stanowiące pomiędzy całokształtem najwięcej obciążające i obciążone konstrukcje, przybrały ciężary większe ponad projektowane obliczenia statystyczne przed budową gmachu. W konstrukcji całego gmachu zauważyć się daje pewna deformacja.

Obie komisje, powołane przez dyrekcje robót publicznych m. st. Warszawy i wojskowa, doszły do przekonania, że o ile kościół miałby być utrzymany, należałoby niezwłocznie przystąpić do remontu

który będzie ogromnie kosztowny. Komisja wojskowa zaś orzekła, że kościół aż do ostatecznej decyzji powinien być zamknięty dla publicznego użytku, celem uniknięcia nieszczęśliwych wypadków. Wobec tych opinji okręgowa dyrekcja uznała za konieczne zwrócić się do Komisarjatu Rządu o zamknięcie, grożącej zawaleniem się świątyni, przy równoczesnem zawiadomieniu duszpasterza co do przeniesienia sanktuarjum do innego kościoła.

DZIAŁ POLICYJNY.

Noszenie odznak wojskowych.

Wobec często powtarzającego się noszenia przez osoby cywilne, nieposiadające do tego prawa, zarówno orderów i odznaczeń bojowych polskich, jak i cudzoziemskich lub ich wstążek, minjatur i t. p., polecam Kierownikom Komisarjatów i Urzędów P. P. zarządzić aby w wypadkach uzasadnionego podejrzenia podwładne im organa żądały okazywanta sobie dowodów (legitymacji do „Krzyża Walecznych", dyplomów orderu wojskowego „Virtuti Militari" i t. p.) uprawniających dane osoby do noszenia tego rodzaju odznak oraz dowody te sprawdzały. Winnych bezprawnego noszenia orderów i odznak bojowych należy pociągnąć do odpowiedzialności karnej na zasadzie odnośnych przepisów poszczególnych ustaw karnych, obowiązujących na terenie Rzeczypospolitej (art. 272 K. K na obszarze byłej dzielnicy rosyjskiej) przy równoczesnem odebraniu za pokwitowaniem noszonej nieprawnie odznaki, celem dołączenia jej, jako dowodu rzeczowego do akt sprawy.

W wypadkach zachodzącej wątpliwości co do uprawnienia danej osoby cywilnej do noszenia wzmiankowanych wyżej odznak, organa policji winny w drodze właściwej zwracać się po dotyczące wyjaśnienia do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które na zasadzie porozumienia się z Ministerstwem Spraw Wojskowych odnośnych wyjaśnień udzieli (Rozkaz Komendy Głównej P. P. № 170 z dnia 30 czerwca r. b.)

Korespondencja nadsyłana do władz polskich przez władze sowieckie.

Wobec tego, że różne władze polskie, a w tej liczbie i policja państwowa dość często otrzymują od władz sowieckich korespondencję, zawierającą nieraz nawet polecenia, podaje się do wiadomości, że zainterpelowane w tej sprawie Ministerstwo Spraw Zagranicznych pismem swojem z dnia 27 maja r. b. pod № K. II-a 9543-22 zakomunikowało, że sprawom związanym z taką korespondencją nie należy nadawać biegu, ponieważ żaden międzypaństwowy układ co do tego nie istnieje. (Rozk. Kom. Gł. P. P. № 170 z d. 30/VI r. b.).

Dostarczanie pomieszczeń przez zarządy gm n miejskich.

Polecam Kierownikom Komisarjatów i Urzedów zapoznać się z treścią rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 13-go czerwca r. b. wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości (Dziennik Ustaw № 49—1922 r. poz. 438) w przedmiocie wykonania ustawy o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

KRONIKA.

W SPRAWIE ZAGINIONYCH DZIECI.

W czasie okupacji niemieckiej wskutek trudnych warunkó aprowizacyjnych w kraju była Rada Główna Opiekuńcza (R, G. O.), pragnąc przyjść z pomocą najbiedniejszym rodzicom, zorganizowała akcję „wieś dla dzieci", polegająca na umieszczaniu dieci z miast na wsi. Wypadki wojenne, ostatnio inwazja bolszewicka w r. 1920, spowodowały, że dzieci te kilkakrotnie zmieniały miejsce pobytu, tracac kontakt z rodzicami.

Obecnie, z powodu likfidacji Rady Główej Opiekuńczej rodzice nie mogąc odnaleźć zaginionych dzieci, zwracają się z prośbą o pomoc w odszukaniu dzieci do m-stwa pracy i op. s., które w każdym wypadku chętnie przychodzi im z pomocą. Jednakże brak odpowiednich danych w dokumentach przyjętych po likwidacji R. G. O. utrudnia często m-stwu możność odnalezienia wielu dzieci Wobec powyższego m-stwo pracy i o, s. niniejszem zwraca się z prośbą do wszystkich osób. które są w posiadaniu jakichkolwiek wiadomości o miejscu pobytu dzieci oddanych na wieś przez b. R. G. O. o nadesłaniu tych danych m-stwu pracy i o. s. departament opieki społecznej, plac Dąbrowśkiego 6.

Jednocześnie m stwo pracy i o. s. zawiadamia, że osobom, które poszukują zaginionych dzieci, m-stwo udzielać będzie wszelkich informacji w godzinach pomiedzy 11 — 12, plac Dąbrowskiego 6, wydział opieki nad dziećmi i młodzieżą.

OBOZY LETNIE DLA AKADEMIKÓW,

Śladem roku ubiegłego, w dn. 15 lipc r. b. paruset studntów i studentek wyjeżdza do obozów akademickich nad polskiem morzem.

W obozach będą wprowadzone obowiązkowe ćwiczenia wojskowe i sportowe Liczba zapisów jeszcze nie zamknięta, zgłoszenia przyjmują Bratnie pomoce; koszt utrzymania 500 mk. dziennie.

ZJAZD ISPEKTÓRÓW SZKOLNYCH

W Zakopanem odbywa się dzięki poparciu i pomocy materjalnej Ministerstwa W. R. i O. P., zorganizowany przez zarząd Związku Inspektorów Szkolnych z całej Polski. Zjaz rozpoczął się 6-go lipca Dotychczas przybyło 124 inspektorów, w tem 60 z b. Kongresówki, 20 z Wielkopolski i 44 z Małopolski. Ponadto spodziewane jest jeszcze przybycie na walne z gromadzenie inspektorów z Pomorza Celem zjazdu jest omuwienie aktualnych spraw pedagogicznych i administracyjnych oraz dyskusja na tematy, poruszone w referatach poszczególnych prelegentów.

W godzinach, wolnych od pracy, uczestnicy zjazdu odbywają wycieczki w Tatry, których organizazją zajmuję się specjalna sekcja wycieczkowa.

Korzystając z tak licznego zgromadzenia inspektorów, zarząd Związku Inspektorów, zwołuje do Zakopanego na 16 lipca walne zebranie inspektorów szkolnych z całej Polski, w celu połączenia istniejących dotychczas w różnych dzielnicach organizacji w jeden związek Inspektorów.

Wykaz biur Urzędów walki z lichwą i spekulacją, urzędujących w Warszawie.

Główny Urząd:

1. Prezydjum (naczelne kierownictwo), Marszałkowska 97—tel. 107-81.
2. Wydział odwoławczy (2-a instancja sądowo-administracyjna), Szpitalna 7, tel. 201-54.
3. Wydział finansowy (dział rachunkowo-gospodarczy), Zielna 44.
4. Wydział osobowy (sprawy personalne) Przeskok 2.

Urząd Okręgowy:

(Bezpośredni nadzór i I-a instancja na m. Warszawę i okolice), Przeskok 2, tel 210-64.

Biuro zgłoszeń.

Przeskok 2, tel. 33-83.

Z Kasy Chorych.

Wykaz ambulatorjów:

1. Solec 93, telef. 221-38.
2. Sosnowa 4, tel. 198-79.
3. Żytnia 40, tel. 217-34.
4. Puławska 5, tel. 80-07.
5. Mławska 6/8, tel. 216-38.
6. Grochów, Grochowska 143.
7. Kaskada Dolna, dom Hausera.
8. Pelcowizna, aleja Wysockiego, dom Wysockiego.

Redaktor J. Plewiński.

Drukarnia F. [illegible] i S-ki, Senatorska [illegible], tel. [illegible]